

## POSTANOWIENIE

31 października 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Beata Janiszewska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 31 października 2025 r. w Warszawie  
zażalenia I.G., R.G.1, R.G.2, M.S., D.G., P.G., J.G., P.L., K.R.1., G.R. i K.R.2  
na postanowienie Sądu Okręgowego w Łodzi  
z 21 września 2022 r., III Ca 928/21 (III WSC 38/22),  
w sprawie ze skargi I.G., R.G.1, R.G.2, M.S., D.G., P.G., J.G., P.L., K.R.1., G.R. i  
K.R.2 o wznowienie postępowania  
w sprawie z wniosku Skarbu Państwa-Prezydenta Miasta Ł.  
z udziałem I.G., R.G.1, R.G.2, M.S., D.G., P.G., J.G., P.L., K.R.1., G.R. i K.R.2,  
Gminy Ł., P. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł., B. spółki akcyjnej w Ł.,  
A.K., D.K., R.D., J.J., B.J., W.G.,  
o zasiedzenie,

**1. oddała zażalenie,**

**2. zasądza od wnoszących zażalenie na rzecz Gminy Ł.,  
P. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. i B. spółki  
akcyjnej w Ł. kwoty po 2700 (dwa tysiące siedemset złotych)  
tytułem kosztów postępowania zażaleniowego.**

[J.T.]

## UZASADNIENIE

Postanowieniem z 22 marca 2021 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi po rozpoznaniu sprawy ze skargi I.G. i innych o wznowienie postępowania w sprawie o zasiedzenie toczącej się z wniosku Skarbu Państwa – Prezydenta Miasta Ł., zakończonej prawomocnym postanowieniem Sądu Powiatowego dla miasta Łodzi z 16 października 1959 r., V Ns I 1844/59, postanowił uchylić zaskarżone postanowienie i wniosek oddalić. Uprzednio, postanowieniem z 4 listopada 2015 r., Sąd pierwszej instancji wznowił postępowanie w sprawie.

Postanowieniem z 10 maja 2022 r. Sąd Okręgowy w Łodzi, na skutek apelacji Skarbu Państwa – Prezydenta Miasta Ł. i uczestniczki B. S.A. w Ł., uchylił wydane przez Sąd pierwszej instancji postanowienie z 4 listopada 2015 r. o wznowieniu postępowania w sprawie i zmienił postanowienie z 22 marca 2021 r. w ten sposób, że odrzucił skargę o wznowienie postępowania.

Następnie I.G. i inni uczestnicy wnieśli skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Łodzi z 10 maja 2022 r. Postanowieniem z 21 września 2024 r. Sąd Okręgowy w Łodzi odrzucił tę skargę. Wskazał przy tym, że dopuszczalność skargi kasacyjnej w postępowaniu nieprocesowym jest w sposób wyczerpujący uregulowana w art. 519<sup>1</sup> k.p.c. Unormowanie to nie przewiduje, by zaskarżeniu skargą kasacyjną podlegało postanowienie w przedmiocie odrzucenia skargi o wznowienie postępowania.

Skarżący wnieśli zażalenie na postanowienie Sądu Okręgowego w Łodzi z 21 września 2024 r. Zarzucili naruszenie art. 398<sup>6</sup> § 2 w zw. z art. 519<sup>1</sup> § 1 k.p.c. przez przyjęcie, że zaskarżone postanowienie nie stanowiło postanowienia co do istoty sprawy. Podnieśli również, że doszło do naruszenia art. 2 Konstytucji i art. 5 k.c.

### **Sąd Najwyższy zważył, co następuje:**

Zażalenie podlegało oddaleniu.

Dopuszczalność skargi kasacyjnej w niniejszej sprawie jest normowana przez art. 519<sup>1</sup> § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem od wydanego przez sąd drugiej

instancji postanowienia co do istoty sprawy oraz od postanowienia w przedmiocie odrzucenia wniosku i umorzenia postępowania kończących postępowanie w sprawie – w sprawach z zakresu prawa osobowego, rzeczowego i spadkowego – przysługuje skarga kasacyjna do Sądu Najwyższego, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej.

Zaskarżone postanowienie wydał sąd drugiej instancji, a sprawa dotyczyła prawa rzeczowego (stwierdzenia zasiedzenia). Kończy ono również postępowanie w sprawie, lecz nie stanowi ani orzeczenia co do istoty sprawy, ani postanowienia w przedmiocie odrzucenia wniosku lub umorzenia postępowania. Tym samym skarga kasacyjna podlegała odrzuceniu jako niedopuszczalna.

Powyższe stanowisko znajduje odzwierciedlenie w utrwalonym orzecznictwie Sądu Najwyższego, w którym przyjmuje się, że postanowienie w przedmiocie odrzucenia skargi o wznowienie postępowania, podobnie jak w przedmiocie oddalenia zażalenia na postanowienie sądu pierwszej instancji odrzucającego taką skargę, nie jest zaskarżalne skargą kasacyjną (zob. postanowienia SN z: 12 czerwca 2008 r., III CZ 26/08; 30 stycznia 2013 r.; II CSK 477/12; 5 sierpnia 2015 r., II CSK 29/15; 30 września 2020 r., V CSK 89/20, a także z 17 listopada 2022 r., I CSK 4030/22). Na marginesie należy dodać, że w sformułowaniu zarzutu naruszenia art. 398<sup>6</sup> § 2 w zw. z art. 519<sup>1</sup> § 1 k.p.c. nie uwzględniono, że art. 398<sup>6</sup> § 2 *in fine* k.p.c. nie znajduje samodzielnego zastosowania w postępowaniu nieprocesowym.

Wyników badania zasadności zaskarżonego postanowienia nie mogło zmienić powołanie się przez skarżących na naruszenie art. 5 k.c. Unormowanie to dotyczy bowiem wykonywania praw podmiotowych, tymczasem ocena dopuszczalności skargi kasacyjnej nie stanowi wykonywania prawa o tym charakterze; w konsekwencji natomiast nie może być badana pod kątem nadużycia prawa podmiotowego. Sąd orzekający w sprawie działa jako organ władzy publicznej, a nie podmiot prawa cywilnego, a wydanie orzeczenia, będące przejawem sprawowania władzy sądowniczej, nie jest aktem wykonania prawa podmiotowego w rozumieniu prawa cywilnego. Nieskuteczne było również

wskazanie na naruszenie art. 2 Konstytucji; unormowanie to nie reguluje bowiem katalogu orzeczeń zaskarżalnych skargą kasacyjną.

Tym samym zażalenie uczestników podlegało oddaleniu na podstawie art. 394<sup>1</sup> § 3 w zw. z art. 398<sup>14</sup> k.p.c. O kosztach orzeczono, mając na względzie sporne interesy uczestników i wysokość kosztów ustalając na podstawie § 2 pkt 7 w zw. z § 5 pkt 1 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz analogicznych przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

Z uwagi na powyższe orzeczono jak w sentencji postanowienia.

Beata Janiszewska

[J.T.]

[a.ł]